

Nawoord 2012

In het *Nawoord* bij *Onder Professoren* (1975) van Willem Frederik Hermans schrijft “prof. dr. B.J.O. Zomerplaaag” deze wijze woorden:

Klaarblijkelijk is uit het oog verloren dat de reputatie van iemand naar wie een onderzoek is ingesteld, zelfs een onderzoek dat niets ongunstigs aan het licht heeft gebracht, toch niet een even goede reputatie is, als die van iemand die nooit is onderzocht. Deze overweging klemte te meer in een democratisch milieu, waar ieder het recht heeft te spreken over alles. Het is dan wel van belang dat een ieder exact wordt voorgelicht en dat lasterpraatjes, die anders zouden blijven hangen, met kracht van argumenten worden tegengesproken door de bevoegde instanties. Verscheidene geleerden, van mening dat Hermans schriel en onheus was behandeld, hebben zich binnenskamers afgevraagd, waarom hij zich nooit in het openbaar heeft verdedigd tegen de lasterlijke aantijgingen die de ronde deden. Het behoeft natuurlijk geen betoog dat daartegen verzet had moeten worden aangetekend door hen die hem zo ten onrechte in opspraak hadden gebracht en misschien ook door hen die van mening waren, dat hij schriel en onheus was behandeld, – niet door hemzelf.

Samengevat:

- (1) in dit soort gevallen is onderzoek nodig
- (2) het onderzoek dient nauwkeurig te zijn
- (3) de resultaten dienen ruim beschikbaar te zijn
- (4) ook duurzaam beschikbaar om praatjes tegen te gaan zodra ze weer opduiken
- (5) en juist anderen dienen het slachtoffer te beschermen, want hijzelf kan het niet.

Deze wijze woorden van WFH worden nog niet naar waarde geschat. Zijn ervaring telt blijkbaar niet. Ten aanzien van laster is Nederland nog steeds een jungle.

Onwillekeurig komt de gedachte op aan de moord op professor dr. W.S.P. (Pim) Fortuyn in 2002, iemand die ook protesteerde tegen laster en zelfs demonisering. De parallel verdient nadere aandacht. Had

Nederland naar WFH geluisterd dan was het in 2002 anders gelopen. Wie zich in Fortuyn's positie verplaatst kan diens term 'demonisering' begrijpen. De laster bestond uit:

- (1) verkeerd citeren en slecht luisteren
- (2) roddel en achterklap
- (3) suggestie en beschuldiging
- (4) woord en gebaar
- (5) demonstraties en taarten in zijn gezicht.

We hoeven niet alles te bespreken, het is voldoende hier de volgende uitspraken naast elkaar te zetten:⁴

Paul Rosenmöller (GL) noemt hem "niet gewoon rechts, maar extreem rechts".

Thom de Graaf (D66) verwijst naar het Anne Frank huis.

Ad Melkert (PvdA) roept uit: "Hij gaat een grens over die je niet mag passeren. Nederland, word wakker!"

Melkert voegt daar later aan toe: "Je wordt wakker, en je ziet Le Pen. Je wordt wakker en je ziet Fortuyn."

Gerrit Zalm (VVD) noemt hem "een gevaarlijk man".

VVD-voorzitter Eenhoorn noemt hem "het leiderstype-Mussolini".

Marcel van Dam (PvdA) noemt hem een "buitengewoon minderwaardig mens".

Wim Kok (PvdA) verweet hem "haat en tweedracht te zaaien".

Mede n.a.v. deze uitspraken concludeert politicoloog Cas Mudde:

"(...) kan worden gedocumenteerd dat Fortuyn door politici als Melkert, Rosenmöller en Zalm werd gedemoniseerd."⁵

We zeggen dat Amerikaanse verkiezingscampagnes hard zijn maar hardheid is te beoordelen binnen de context en binnen de Nederlandse cultuur zijn bovenstaande uitspraken *heel hard*. Bij de verkiezingen van 2002 hebben PvdA, VVD, D66 en GL zich aldus ernstig misdragen. Zij stelden Pim Fortuyn voor als racist en extreem rechts – dus als een fascist – terwijl hij dit evident niet was. Deze inbreuk op de waarheid gebeurde in een Nederland dat zich erop voorstaat modern en beschaafd te zijn en het gebeurde door politieke partijen die zulke mooie idealen zeggen na te streven. Terecht werden deze partijen bij de verkiezingen

---

⁴ AD Tijdsdocument (2002), "Fortuyn. De opkomst, de moord, de nasleep", Het Spectrum. Zie ook de Volkskrant, "Het fenomeen Fortuyn", 2002

⁵ AD 2002:82

van 2002 gehalveerd – en mensen die toen toch nog op die partijen gestemd hebben mogen zich nog steeds diep schamen.

Het laat zich vermoeden dat WFH weinig met Fortuyn te maken had willen hebben maar hij zou er wel begrip voor hebben gehad dat deze niet belasterd wilde worden. Journalist Leonard Ornstein is bezig met de biografie van Fortuyn en er komen nog meer zaken naar voren die tot terughoudendheid stemmen, zoals dat Fortuyn lid wilde worden van de Communistische Partij Nederland en dit later ontkende.⁶ Dat laat onverlet dat er een groot verschil is tussen kritiek en laster.

Geschiedenis 24 van 22 april 2003, gepresenteerd door historicus Hans Goedkoop, bespreekt WFH's functioneren aan de universiteit te Groningen.⁷ In het *Voorwoord* beloofde ik hierop terug te komen. Hoe doet *Geschiedenis 24* het? Met mooie beelden uit de periode 1970-1975 en een terugblik van oude mannen op de affaire. Maar, helaas, de redactie verwijt WFH *schaamteloosheid*.

- (1) *Geschiedenis 24* opent met de suggestie alsof men in Groningen al vroeg bang is geweest voor diens scherpe pen zodat hij met fluwelen handschoenen zou zijn aangepakt en als het ware via zulke terreur gedaan zou hebben gekregen om te kunnen schrijven in plaats van te werken (2:00). Het is een infame suggestie.
- (2) De stelling “Bleven die zich houden aan de regels – je ziet Tamsma alle moeite doen om redelijk te blijven” (minuut 28:50) klopt niet. Het verbaast dat *Geschiedenis 24* de manipulatie niet onderkent.
  - (a) De Vries erkent dat Hermans' aanstelling om onderwijs gaat maar suggereert *toch* dat hij moest publiceren (6:55 & 12:21), hetgeen dus onwaarachtig is.
  - (b) WFH maakt een grapje: “Ik heb toch honderden studenten een onderwerp voor een scriptie verschaft dus ik heb in academisch opzicht toch ook wel wat gepresteerd.” (27:45) *Geschiedenis 45* maakt hiervan alsof WFH dat serieus heeft bedoeld: “hij rekt de regels van het spel op”. Me dunkt dat WFH's academische bijdrage voor de fysische geografie reeds kan worden gezocht in diens proefschrift. WFH wordt onredelijk in de positie geplaatst dat van hem verlangd wordt dat hij nader onderbouwt wat hij in zijn onderwijs-aanstelling als academicus heeft gepresteerd. Natuurlijk méénde WFH dat

---

⁶ <http://nos.nl/audio/360710-leonard-ornstein-fortuyn-heeft-altijd-een-roeping-gehad.html>

⁷ <http://www.geschiedenis24.nl/andere-tijden/afleveringen/2002-2003/Onder-professoren.html>

- hij een academische bijdrage had geleverd voor de letterkunde maar natuurlijk was zo'n opmerking scherts voor de context van de fysieke geografie. Of wil men werkelijk insinueren dat WFH het oordeelsvermogen had verloren, geen onderscheid meer zag, en niet in staat was tot zulke grapjes ?
- (c) Het aantal studenten neemt toe en dit vereist de aanstelling van een medewerker. Voor de instituutsliding wordt het wel erg gemakkelijk te stellen dat WFH te weinig doet.
  - (d) Tamsma heeft WFH's studieboek "Erosie" niet gelezen (11:44) en dus ook niet gekeken naar een creatieve bijdrage daarin of dat een mogelijke oplossing zat in het schrijven van een nieuw studieboek.
  - (e) Tamsma verplaatst Hermans naar een andere faculteit waarin inderdaad onderzoek wordt gevraagd, wat Hermans opzadelt met extra inwerken: en dat komt niet direct als redelijk over.
- (3) De crux blijkt te liggen bij het studentenprotest waar WFH als docent van een oudere stempel (in 1971 is hij 50 jaar) botst met nieuwe 'omgangsvormen' (17:00). Iedereen zal pleiten voor goede docenten maar nu lijkt het er toch veel op dat een instituutsliding niet de medewerker verdedigt maar zich verschuilt achter studenten om de vuile was te doen. (Het doet ook denken aan Hans Daudt.)
- (4) Nimmer is opgehelderd hoe Jan de Koning ertoe kwam vragen in de Tweede Kamer te stellen (17:55).
- (5) *Geschiedenis 24* heeft als eindoordeel: "De macht van de vrije schrijver over de wetenschapper", met de insinuatie dat WFH die macht heeft *misbruikt*.

Conclusie: Deze uitzending van *Geschiedenis 24* deugt niet.

Het is werkelijk onvoorstelbaar hoe stompzinnig Nederland met reputatie-schade omgaat. Een slachtoffer ontbeert de middelen om een onderzoek gedaan te krijgen. Aangereden, gekneusd en gewond ligt hij in berm en het verkeer raast onaangedaan langs hem voorbij. Want hoe reageren Nederlanders ?

- Nederlanders denken 'waar rook is, is vuur' – en vragen zich niet meer af wie het aangestoken heeft, of het misschien slechts mist is.
- Wie zichzelf verdedigt wordt niet geloofd want betrokkene 'is partijdig, heeft belang bij de zaak, kan niet meer objectief zijn'. Terwijl er toch recht op protest bestaat ? Alleen al die suggestie van *partijdigheid* beschouwen Nederlanders reeds als een diskwalificatie. Terwijl betrokkene juist weet hoe het zit ! Ja, betrokkene is partij, namelijk partij voor waarheid en recht !

- Een slachtoffer dat laat weten een onderzoek te willen wordt een ‘obsessie’ verweten. ‘Gedane zaken nemen geen keer’, krijgt hij te horen.
- In plaats van te helpen, door de zaak te onderzoeken, houden Nederlanders zich afzijdig, wenden het hoofd af. ‘Wat niet weet, dat niet deert’, is het gezegde.
- Nederlanders achten zich niet verantwoordelijk, of zijn liever lui dan moe. Zij ‘denken slechts anders over iemand’: hun gedachten zijn veranderd, van goede reputatie naar slechte reputatie, dat is dan sneu voor het slachtoffer. Nederlanders achten zich er niet zelf verantwoordelijk voor dat hun gedachten veranderen, ‘daar zal hij het dan wel naar gemaakt hebben’.
- Kom niet aan dit oordeel, dat maakt het allemaal erger, want Nederlanders willen niet horen dat zij onzorgvuldig zijn. Wie zo protesteert ‘is alleen maar lastig, bewijst dat hij een slechte reputatie verdient’.
- Professor Geert Hofstede rangschikt Nederland onder een feminiene cultuur. Zulk volk roddelt natuurlijk meer.
- Er ontstaat een omkering van de bewijslast, Nederlanders vergeten wat de juiste procedure is, wat de nette omgangsvormen zijn, hoe het eigenlijk moet.

Het is de knechtenmentaliteit. Likken naar boven, trappen naar beneden. Talloos zijn de Nederlanders die vrezen ‘Wat zal de omgeving van mij denken?’

Zo dóóft het licht ! Ontworstel je aan die vrees, word volwassen !

De kwestie Fortuyn intrigeert. WFH is slechts een van de grootste literatoren van de vorige eeuw. Fortuyn staat in het oog van een politieke storm die al meer dan een decennium aanhoudt en die ook de huidige politieke actualiteit bepaalt. Nederland is verstrikt geraakt in zijn zwakste plek. Omgaan met andere gedachten en meningen, we kunnen het nauwelijks. Vroeger waren we gescheiden in zuilen maar nu kunnen we elkaar moeilijker ontlopen. Vechten doen we niet meer maar lasteren, dat kan nog. Laster als politiek instrument. Niet zomaar een enkele partij maar politiek breed over links en rechts.

Laten we de redenering nog eens langslopen. Wanneer iemand een verkeerde voorstelling van zaken geeft dan kan dit twee oorzaken hebben:

- (1) men kan verblind zijn geweest, en de feiten niet gezien hebben,
- (2) of men kan bewust zijn gaan liegen, terwijl men beter weet.

Wat is de situatie t.a.v. Pim Fortuyn ?

Uit Fortuyn's uitspraken blijkt dat hij een libertijn is, iemand die de menselijke vrijheid voorop stelt. Ja, zeker op jonge leeftijd een fantast maar hoe dan ook een libertijn. Iemand die anderen liever de vrijheid van het woord gunt, het recht om te zeggen dat 'homosexuelen zijn erger dan varkens' dan dat hij dit soort uitlatingen wil verbieden met wetten en regels. Daar valt iets voor te zeggen. Wanneer discriminatie met wetten en regels wordt tegengegaan dan kan dit ondergronds gaan. Anti-discriminatie werkt misschien wel beter door mensen te laten zeggen wat ze denken en vervolgens daarover in discussie gaan.

(a) Mogelijk zijn PvdA, VVD, D66 en Groenlinks zo verblind geweest dat zij niet hebben gezien dat Fortuyn zo'n libertijn was. Maar partijen die zo verblind zijn dat zij geen oog meer hebben voor de werkelijkheid, geven daarmee een brevet van onvermogen af. Ze hadden het móeten zien.

(b) Tegelijk: het is moeilijk te geloven dat deze partijen zo verblind waren. Men kan genoemde partijen niet dom noemen. Ze moeten het wel gezien hebben. Dat Fortuyn ondanks zijn libertijnse opstelling als fascist en racist is weggezet moet dan een bewuste keuze zijn geweest. Misschien een keuze die spontaan opkwam, al werkende weg gedurende de verkiezingscampagne, maar wel een keuze waarvan men zich bewust was. Die politici zijn beroeps, die denken na over wat ze zeggen en hoe iets overkomt. Er is ook niet op teruggekomen, er zijn nauwelijks excuses aangeboden.

(c) Er is nog een psychologische tussenmogelijkheid. Dat is: men heeft het wel gezien maar ook niet willen erkennen. Deze mogelijkheid bestaat uit een soort gespletenheid waarin het ene hersenonderdeel het wel zag, zodat men met Fortuyn kon debateren in plaats van hem te boycotten, maar waarin het andere hersenonderdeel het ontkende, zodat men een soort 'oprechtheid' kon voelen bij de waarschuwing voor de 'racist'. Een gespletenheid-in-commissie ook want ze hadden er als groep last van. Maar ook zo'n conclusie is niet gunstig voor deze politici. Want niet alleen heeft men dan een probleem met de eigen hersenen maar de conclusie blijft hoe dan ook overeind dat men over de schreef is gegaan. Dat een onwaarheid voortkomt uit het feit dat je hersens nog in gevecht met de feiten zijn, is geen excuus: je kunt nog steeds niet zeggen dat het geen fout zou zijn. Je had het nog steeds móeten zien.

Er valt niet aan de conclusie te ontkomen dat deze politici een opponent met onwaarheden zwart hebben proberen te maken, onwaarheden, die ze waarschijnlijk wisten maar in ieder geval hadden moeten weten. Nederland werd bestuurd door lieden die toerekenbaar de waarheid vernietigden.

Let wel: er is, voorzover deze auteur bekend, geen document of email waarop PvdA, VVD, D66 en Groenlinks letterlijk verklaren dat ze Fortuyn zo zullen gaan behandelen. We kunnen de politici ook niet in hun ziel kijken wat ze werkelijk beoogden. Bovenstaande conclusie is wel een logische, een verdedigbare en ook de verstandigste conclusie, de beste die de feiten verklaart.

Wim Kok vertrok en rond 2004 was al een nieuwe generatie aan de macht. Echter, deze nieuwe kopstukken zaten in 2002 reeds in de coulissen maar traden *niet* naar voren om Fortuyn in bescherming te nemen tegen de laster:

- Femke Halsema distantiëerde zich niet van haar leider Rosenmöller
- Boris Dittrich distantiëerde zich niet van zijn leider De Graaf
- Wouter Bos distantiëerde zich niet van zijn leider Melkert
- Jozias van Aartsen distantiëerde zich niet van zijn leider Zalm
- Jan Peter Balkenende had een ‘niet-aanvalsverdrag’ met Fortuyn, maar verdedigde hem ook niet en liet hem dus bloeden in de kaken van de bloedhonden. Wellicht zal hij zich verdedigen met woorden als: ‘Dat was de afspraak die Fortuyn zelf wilde. Mijn vingers jeukten, maar het mocht niet van hemzelf.’ Dat moet Balkenende dan maar bewijzen want vooralsnog zou zoiets alleen maar een slappe smoes zijn. Waarom zou Fortuyn die steun afwijzen ?

De nieuwe leiders in 2004 waren aldus nog steeds meelopers, voor elementair fatsoen moet je niet bij deze mensen wezen. Hebben zij in de jaren 2004-2012 anders op Fortuyn en eigen gedrag teruggeblikt ? In 2012 ligt het politieke landschap er weer anders bij maar ten aanzien van de kwestie van laster is er geen fundamentele wijziging. Lasteren dat iemand extreem rechts is gebeurt minder maar alleen omdat rechts aan de macht is en niet omdat laster als politiek instrument heeft afgedaan. Spreken over een *tsunami aan islamisering* wordt gedoogd maar WFH zou het denkelijk onzindelijk hebben gevonden.

Het is relatief. Ook de 17% die op Fortuyn stemde waren vooral meelopers. Wanneer ze allemaal lid van zijn partij waren geworden, was er genoeg geld geweest om hem te beschermen, zowel in woord met advertenties en advocaten, als in daad met een lijfwacht. Nee, men zat weer graag voor een dubbeltje op de eerste rang.

Bij de verkiezingen van 2003 begon ook de restauratie van het oude bestel. Als schapen lieten Nederlanders zich weer verleiden door deze

vernietigers van de waarheid, hun geliefde leiders Jan Peter Balkenende en Wouter Bos, Gerrit Zalm en Femke Halsema.

Reputatie-schade is een abstract verschijnsel. In het land van Rembrandt, Vermeer en Van Gogh is men misschien visueel ingesteld: zolang het slachtoffer nog netjes in het pak gekleed gaat, de haren gekamd, hij geeft nog beleefd een hand, en zijn protest is een ingezonden brief in de krant, dan valt het slachtofferschap niet in het oog. We *zien* geen slachtoffer *dus* we wassen onze handen in onschuld: zo wordt het geweten gesust. Droeg hij maar een gevangenispak, een boei aan de voet, *dán* zou de Nederlander beseffen dat er een probleem zou kunnen zijn: want zo'n net persoon en toch zo'n gevangenispak, dat is wonderlijk. Werd hij maar neergeschoten, zoals Fortuyn, ja, dan zou men schrikken. Even.

Maar zelfs het bloed van Fortuyn heeft nog niet voorkomen dat Jan Peter Balkenende of Wouter Bos het hoogste woord hebben kunnen voeren. Zij hebben toch niet geschoten, dat deed toch die misdadiger die nu in het gevang zit ? Wie dat stelt begrijpt er dus geen *iota* van: het falen van J.P.B. en W.B. is dat ze *gezwegen* hebben ! Nederlanders, Nederlanders toch, lees bovenstaand citaat van die “Zomerplaag” nou alsjeblieft *nóg* een keer ! En, schrijf het over en plak het in je agenda !

Via reputatie-schade verwoest Nederland het leven van één van zijn grootste literatoren, Willem Frederik Hermans. Beslist, want van de stress zal hij er niet gezonder op geworden zijn. Nog in 2003 zendt *Geschiedenis 24* laster uit. Via reputatie-schade schept Nederland een klimaat waarin een fanaat zich aangespoord voelt een politicus te vermoorden. Dit zijn geen excessen maar topjes van ijsbergen, getuigen van misstanden die onder het oppervlak woeden. Hoeveel leed wordt er daaronder niet geleden, hoeveel miljarden euro's schade lijdt de economie niet van alle onbenutte mogelijkheden ?

Zoals Nederland waterschappen heeft om de dreiging van het water te beheersen, zo heeft Nederland reputatie-schappen nodig om de dreiging van reputatie-schade te beheersen. De grootste bedreiging van de mens is niet het water maar de mens zelf.

Laat de Tweede Kamer een “wet WFH – Pim Fortuyn” aannemen die iemand die zijn naam bezoedeld acht het recht geeft op bijstand, onderzoek en andere bescherming op kosten van de Staat. De huidige rechtspraak werkt niet. Laat de Tweede Kamer beginnen met een parlementaire enquête naar reputatie-schade, wat de kosten daarvan

zijn, laat men onderzoeken hoe burgers nu beschermd of onbeschermd zijn, wat daaraan verbeterd kan worden, en welke taken, bevoegdheden en middelen een Hof van Reputatie zou dienen te hebben om in de huidige leemten te voorzien. Laat de Tweede Kamer de meningen van de denkers in dit land peilen, er zijn er velen. Eerder dacht ik aan J.P. Guépin met zijn boek “De beschaving” en zijn inzichten in de rhetorica, maar hij is helaas in 2006 overleden. Of denk aan W.N.A. Klever met zijn mooie boeken over Spinoza, met vele anderen die ik zou kunnen noemen. Laat de Kamer dáár zijn licht opsteken in plaats bij de waarheidsvernietigers en hun gehoorzame ambtenaren. Waar een kind kan zien dat zo’n Hof van Reputatie nodig is, ziet het parlement het nog niet, maar met zo’n parlementaire enquête kan men zichzelf overtuigen.

Ja, zal men zeggen, dat wordt een mooie boel ! Het land zal te klein zijn, dit Hof van Reputatie zal overstroomd worden met klachten, iedere burger gaat een ander aanklagen, de *Stasi* uit Oost-Duitsland herleeft – komt men in het land dan nog wel aan werken toe ? Daar is maar één goed antwoord op: zodra Nederlanders geleerd hebben om fatsoenlijk met elkaar om te gaan zal het beroep op dit Hof van Reputatie verminderen. Wie stelt dat er een grote prop van opgestouwde mishandeling en wantrouwen bestaat die bevestigt juist de noodzaak van dit Hof van Reputatie. Wanneer we door zo’n prop heen moeten, dan moet het maar, want dan is het uit de weg, daarna hebben de Nederlanders hun lesje geleerd en krijgt het goede leven een kans.

De enige reden om tegen dit Hof van Reputatie te zijn is dat men meent dat Nederlanders er nimmer van zullen leren. Ja, wanneer men meent dat Nederlanders onverbeterlijk zijn, met hun knechtenmentaliteit en struisvogelgedrag en achterbakse lamlendigheid, ja, dat het Hof van Reputatie de economie jaar in jaar uit onverantwoord zal belasten: ja, dan kan de prijs te hoog zijn. Dan moeten we maar beoedelde literatoren en vermoorde politici op de koop toenemen, dat zou de enige mogelijkheid zijn om aan deze grote rivieren een economie draaiende te houden. Wie zoiets meent zou echter bereid kunnen zijn om zo’n Hof van Reputatie voor zeg twee-tig jaar het voordeel van de twijfel te gunnen, zodat we het gewoon eens gaan proberen. Mocht dat nog steeds geen resultaat gehad hebben dan is de onverbeterlijkheid van Nederland voor lange tijd geboekstaafd. Dan mag dit land reputaties vermorzelen tot ze erbij neervalt. Maar dan moet de jeugd op de middelbare school ook geleerd worden dat dit de situatie is zodat de verstandigen daar kunnen begrijpen dat ze er goed aan doen zo vroeg mogelijk te emigreren.

Het zou een heel boek vergen om Neêrlands reactie op laster en reputatieschade goed onder de aandacht te brengen.

Maar, zouden de Nederlanders het wel lezen ? Zij leven voortdurend in angst door laster te worden getroffen maar als vissen in het water zijn zij zich er niet van bewust dat er zoiets als water bestaat. Het probleem bestaat niet dus waarom zou je er dan iets over lezen, laat staan iets aan willen doen ?

Het zijn ongelooflijk harde koppen waar we mee te maken hebben. De Nederlander ziet zijn broodje kaas en richt daar zijn aandacht op. Laten we dat broodje dan maar even afnemen en opzij leggen. Een advies tot boycot van Nederland is het enige dat erop zit. Met uitzondering van uitgevers en het internet natuurlijk want de stroom der gedachten moet juist bevorderd worden. Maar voor het overige:

Boycot dit land, leg het plat, laat het hongeren ! Totdat zijn inwoners eindelijk leren netjes met elkaar om te gaan !

<http://boycottholland.wordpress.com>

Willem Freselijk Haarmens, 28 april 2012

(onder verantwoordelijkheid van Lucas Kroondijk, hoogleraar te Wageningen)